RETSMØDERAPPORT
i sag 32/86 *

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

1. Ved skrivelse af 11. oktober 1983 gav Kommissionen sagsøgeren, den italienske jern- og stålvirksomhed Sisma SpA — Società industrie siderurgiche meccaniche e affini SpA, Milano — meddelelse om virksomhedens produktionskvoter og de dele af kvoterne, der kunne leveres på det fælles marked i fjerde kvartal 1983.

På grundlag af en anmodning fra sagsøgeren af 15. september 1983 fastslog Kommissionen ved skrivelse af 29. december 1983, som sagsøgeren modtog den 9. januar 1984, blandt andet, at sagsøgeren havde modtaget »usædvanlige eksportordrer til Sovjetunionen på specialprodukter, der måtte antages at have en vis interesse for Fællesskabet«, at »de nævnte ordrer som helhed, der vedrørte produkter i gruppe VI oversteg med mere end 10% den kvotedel, som (sagsøgeren ikke) kunne levere på det fælles marked«, og at de nævnte ordrer, der var »opnået på vilkår svarende til de officielle noteringer på verdensmarkedet for stål, oversteg (sagsøgerens) gennemsnitlige (udførsler) til Rusland i de sidste tre år«, og tildelte for fjerde kvartal 1983 sagsøgeren en tillægsproduktionskvote på produkter i gruppe VI på 1 491 tons. Kommissionen fastslog i skrivelsen, at sagsøgeren opfyldte »alle de betingelser, der er fastsat i artikel 14 c i Kommissionens beslutning nr. 2177/83« af 28. juli 1983 om forlængelse af overvågningsordningen og systemet for produktionskvoter for visse produkter for virksomhederne i jern- og stålindustrien (EFT L 208, s. 1); heri er det blandt andet bestemt, at

»1) Kommissionen kan tildele tillægskvoter til virksomheder,

— som har modtaget ordrer til tredjelande, som med mere end 10% overstiger den kvotedel, som virksomheden ikke kan levere på det fælles marked,

— som anmoder herom med behørig dokumentation i løbet af de seks første uger i kvartalet, hvor eksporten finder sted,

...

2) Dersom Kommissionen konstaterer, at disse ordrer er i Fællesskabets interesse, tildeler Kommissionen tillægskvoter til disse virksomheder, som svarer til overskridelsen af det i stk. 1, første led, nævnte loft.

...«

2. Ved skrivelse af 10. februar 1984 anmodede sagsøgeren Kommissionen om tildeling af tillægskvoter, der skulle overføres til første kvartal 1984 i henhold til artikel 14 c i Kommissionens generelle beslutning nr. 234/84 af 31. januar 1984 (EFT L 29, s. 1) om forlængelse af overvågningsordningen og systemet for produktionskvoter; den nævnte bestemmelse har samme ordlyd som ovennævnte artikel 14 c i den generelle beslutning nr. 2177/83. Den sagsøgende virksomhed begrundede anmodningen med, at den havde registreret ordrer på 4 452 tons handelsstål under gruppe VI bestemt til

* Processprog: Italiensk.

USSR til levering i første kvartal 1984, dvs. en mængde, som med mere end 10% oversteg den kvotedel, som sagsøgeren ikke kunne levere på det fælles marked.

3. Ved skrivelse af 14. februar 1984 gav Kommissionen sagsøgeren meddelelse om produktionskvoter og de dele af kvoterne, der kunne leveres på det fælles marked i første kvartal 1984. Det er ubestridt, at Kommissionen ikke i den beslutning tog hensyn til den anmodning, sagsøgeren havde fremsat i ovennævnte skrivelse af 10. februar 1984.

4. Herefter meddelte den sagsøgende virksomhed ved skrivelse af 19. marts 1984 Kommissionen, at den, »for at lette salgspresset på det fælles marked« havde »opnået en ordre bestemt for det sovjetiske marked til levering inden den 15. april 1984« på 1 428 tons af en varmvalset profil, der havde »alle de krævede egenskaber for at blive anset for en specialprofil«. Ifølge sagsøgeren fremstillede ingen anden producent inden for Fællesskabet den pågældende specialprofil, som derfor ikke »kunne antages at medføre nogen form for forvridning på det fælles jern- og stålmarked«. Ifølge sagsøgeren var den pågældende profil derfor ikke omfattet af produktionskvotesystemet i henhold til ovennævnte generelle beslutning nr. 234/84 og måtte derfor være »fritaget for enhver forpligtelse over for Fællesskabet, idet den er bestemt til et tredjeland«.

5. Ved skrivelse af 17. april 1984 svarede Kommissionen på sagsøgerens anmodning af 10. februar 1984, uden at referere til skrivelsen af 19. marts 1984. Kommissionen fastslog blandt andet, at den sagsøgende virksomhed opfyldte »alle de betingelser, der er fastsat i artikel 14 c i beslutning nr. 2177/83«, at sagsøgeren havde opnået »usædvanlige eksportordrer til Rusland på specialprodukter, der delvis er i Fællesskabets interesse«, og at de samlede ordrer på produkter i gruppe VI med mere end 10% oversteg den kvotedel, som sagsøgeren ikke kunne levere på det fælles marked. I medfør af artikel 14 c i den generelle beslutning nr. 234/84 tildelte Kommissionen derfor sagsøgeren en tillægsproduktionskvote på 610 tons for produkter i gruppe VI for første kvartal 1984.

6. Ved skrivelse af 22. maj 1984 besvarede Kommissionen sagsøgerens skrivelse af 19. marts 1984. Heri meddelte Kommissionen sagsøgeren, at under hensyntagen til de mængder, der skulle eksporteres, kunne artikel 14 c i den generelle beslutning nr. 234/84 ikke finde anvendelse i det foreliggende tilfælde. Med hensyn til de særlige egenskaber og den særlige anvendelse af de pågældende produkter anførte Kommissionen, at »selv specialprodukter, der fremstilles af et meget lille antal virksomheder, med meget konkrete formål for øje, er omfattet af kvotesystemet, idet [artikel 10, stk. 2, i beslutning nr. 234/84] bestemmer, at der kan tildeles tillægskvoter til de virksomheder«, hvor disse specialprodukter udgør mindst 50% i mængde af virksomhedens produktion i den eller de pågældende grupper. Efter Kommissionens opfattelse skulle der følgelig for de pågældende mængder af specialprofiler have været tilstillet Kommissionen de anmeldelser, der kræves i henhold til kvoteordningen.

7. Ved skrivelse af 14. august 1984 meddelte Kommissionen den sagsøgende virksomhed, at den havde overskredet produktionskvoterne for fjerde kvartal 1983 for grupperne IV og VI med henholdsvis 660 tons og 462 tons. I skrivelsen hedder det blandt andet:

»Ved skrivelse af 11. oktober 1984 har Kommissionen... tilstillet Dem den beslutning, hvorved Kommissionen fastsatte... Deres produktionskvoter for fjerde kvartal

1983 og de dele af kvoterne, der kunne leveres på det fælles marked.

Kommissionen fastsatte navnlig... produktionskvoterne for grupperne IV og VI til henholdsvis 4 277 tons og 25 692 tons.

Ved beslutning, meddelt Dem den 29. december 1983, forhøjede Kommissionen Deres produktionskvote for produkter i gruppe VI med 1 491 tons.

Desuden har De i henhold til artikel 11, stk. 4, i beslutning nr. 2177/83/EKSF overdraget 2 500 tons af Deres produktionskvote for produkter i gruppe IV.

Endvidere havde De i henhold til artikel 11, stk. 3, litra a), i den nævnte beslutning ret til fra 3. kvartal 1983 at overføre henholdsvis 185 og 1 328 tons af de tildelte produktionskvoter for produkter i grupperne IV og VI.

For tredje kvartal 1983 rådede De således... for grupperne IV og VI over produktionskvoter på henholdsvis 1 962 og 28 511 tons.

Det fremgår af de anmeldelser, De har tilstillet Kommissionen, ... at Deres nettoproduktion af produkter i grupperne IV og VI har været henholdsvis 2 681 og 29 381 tons.

Under hensyntagen til den i artikel 11, stk. 1, i beslutning nr. 2177/83/EKSF angivne overskridelsestolerance har De derfor overskredet de produktionskvoter, der er tildelt Dem for produkter i grupperne IV og VI, med henholdsvis 660 og 462 tons« [1].

Sagsøgeren har fremsat sine bemærkninger til de nævnte overskridelser i skrivelsen af 18. september 1984 og under det møde, der blev afholdt den 14. december 1984.

1 — Domstolens oversættelse. O. a.

8. I mellemtiden meddelte Kommissionen ved skrivelse af 27. november 1984 sagsøgeren, at selv efter at der var taget hensyn til tillægskvoten på 610 tons for produkter i gruppe VI, havde Kommissionen konstateret overskridelser af produktionskvoterne for første kvartal 1984 for grupperne IV og VI på henholdsvis 51 tons og 3 375 tons.

Sagsøgeren fremsatte sine bemærkninger hertil i skrivelse af 2. februar 1985 og har fremsat mundtlige bemærkninger i et møde den 26. april 1985.

9. Ved beslutning af 18. juni 1985 pålagde Kommissionen sagsøgeren en bøde på 27 850 ECU for overskridelse af produktionskvoten for gruppe IV med 652 tons og af produktionskvoten for gruppe VI med 462 tons, begge vedrørende fjerde kvartal 1983.

10. Endelig tilstillede Kommissionen ved skrivelse af 27. december 1985, som sagsøgeren modtog den 8. januar 1986, sagsøgeren en kopi af den beslutning, »som Kommissionen vedtog den 20. december 1985«, og hvorved sagsøgeren pålagdes en bøde på 85 650 ECU for at have overskredet produktionskvoten for gruppe IV med 51 tons og produktionskvoten for gruppe VI med 3 375 tons, i begge tilfælde for første kvartal 1984.

Ifølge den nævnte kopi var Kommissionens beslutning vedtaget den 27. december 1985 (og således ikke, som angivet i Kommissionens oversendelsesskrivelse, den 20. december 1985), og i henhold til beslutning nr. 234/84 »som ændret senest ved Kommissionens beslutning nr. 2760/85« af 30. september 1985 (EFT L 260, s. 7), der trådte i kraft den 2. oktober 1985, og som bestemmer, at Kommissionen på visse betingelser kan tildele en yderligere tillægskvote til en

virksomhed, der er den eneste jern- og stålproducent i det land, hvori den er beliggende. Endelig fremgår det af betragtningerne til beslutningen blandt andet, at:

»— [sagsøgeren] i henhold til artikel 11, stk. 3, litra d), i beslutning (nr. 234/84) har gjort krav på at få overført de uudnyttede kvoter for fjerde kvartal 1983 for produkter i grupperne IV og VI til første kvartal 1984...;

— [den sagsøgende virksomhed] har gjort gældende, at den først ved skrivelse af 29. december 1983 fik meddelelse om, at Kommissionen i henhold til artikel 14 c i ovennævnte beslutning havde tildelt den tillægsproduktionskvoter på 1 491 tons for produkter i gruppe VI, som der derfor ikke var mulighed for at udnytte i fjerde kvartal 1983, hvorfor [sagsøgeren] havde medregnet den nævnte mængde i kvoten for første kvartal 1984;

— [sagsøgeren] har anført, at en del af produktionen, der var bestemt til levering på det russiske marked, må betragtes som en produktion af specialprofiler, som derfor ikke er omfattet af kvotesystemet;

...

— artikel 11, stk. 3, litra d), i beslutning nr. 234/84 ikke finder anvendelse [over for sagsøgeren], som havde overskredet produktionskvoterne for produkter i grupperne IV og VI i fjerde kvartal 1983;

— formålet med den tillægsproduktionskvote, Kommissionen tildelte sagsøgeren ved skrivelse af 29. december 1983, var at udligne de mængder, [sagsøgeren] allerede havde fremstillet i fjerde kvartal 1983, hvorfor den pågældende mængde ikke kan medregnes i det følgende kvartal, selv om Kommissionens skrivelse er kommet frem til sagsøgeren i slutningen af det kvartal, skrivelsen vedrører;

— selv om de profiler, [sagsøgeren] fremstillede til det russiske marked, var af en sådan art, at de kunne betragtes som specialprofiler, kan denne omstændighed ikke medføre, at der ikke skal indgives anmeldelse vedrørende sådanne produkter, idet selv specialprodukter og -profiler er omfattet af kvotesystemet, jfr. artikel 4, stk. 1, i ovennævnte beslutning;

— Kommissionen havde på den anden side undladt at underrette [den sagsøgende virksomhed] om, at dens fortolkning af artikel 11, stk. 3, litra d), i ovennævnte beslutning var fejlagtig, således som Kommissionen allerede anerkendte i den individuelle beslutning af 18. juni 1985 om en bøde pålagt den samme virksomhed i henhold til EKSF-traktatens artikel 58;

...

— de konstaterede overtrædelser medfører, at [sagsøgeren] i henhold til EKSF-traktatens artikel 58 må pålægges en bøde op til et beløb svarende til værdien af den uretmæssige produktion;

— artikel 12, stk. 1, i beslutning (nr. 234/84) bestemmer, at virksomheder, som overskrider deres produktionskvoter, pålægges en bøde, der normalt beløber sig til 100 ECU / t overskridelse;

— den omstændighed, at der i første kvartal 1984 var uvished med hensyn til, om kvotesystemet ville blive forlænget til også at omfatte det kvartal berettiger til at nedsætte den normale bødesats til 50 ECU / t overskridelse;

— den omstændighed, at Kommissionen ikke underrettede [den sagsøgende virksomhed] om, at dennes fortolkning af artikel 11, stk. 3, litra d), i ovennævnte beslutning var fejlagtig, berettiger til at nedsætte bøden til 25 ECU / t overskridelse;

...« [2].

Et uddrag af beslutningen blev offentliggjort i Tidende af 31. december 1985 (EFT C 347, s. 1), hvori der gives meddelelse om »beslutninger truffet af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber den 20. december 1985...«.

11. Ved stævning, indgivet til Domstolens Justitskontor den 7. februar 1986, har sagsøgeren i medfør af EKSF-traktatens artikel 36 anlagt nærværende søgsmål med påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 20.-27. december 1985.

12. På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse. Domstolen har dog anmodet Kommissionen om at fremlægge visse nærmere angivne dokumenter.

13. Ved beslutning af 5. november 1986 har Domstolen besluttet at henvise sagen til anden afdeling.

II — Parternes påstande

1. *Sagsøgeren* har nedlagt følgende påstande:

Principalt

— Kommissionens beslutning af 20. og af 27. december 1985 annulleres.

Subsidiært

— Beslutningen ændres, idet bøden nedsættes til et symbolsk eller i det mindste rimeligt beløb.

Under alle omstændigheder

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

2. *Kommissionen* har nedlagt følgende påstande:

— frifindelse;

— sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

III — Parternes anbringender og argumenter

Sagsøgeren har fremført følgende tre anbringender:

A — tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter;

B — tilsidesættelse af EKSF-traktaten og dennes gennemførelsesbestemmelser, dvs. den generelle beslutning nr. 234/84;

C — tilsidesættelse af almindelige retsgrundsætninger, idet Kommissionen ikke har taget hensyn til særlige omstændigheder, som berettiger til en anden vurdering af spørgsmålet om, hvorvidt der er tale om en overtrædelse, samt dennes grovhed, og dermed en nedsættelse af bøden til et symbolsk beløb.

A — *Tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter*

1. *Sagsøgeren* har anført, at vurderingen af, om væsentlige formforskrifter er tilsidesat i den foreliggende sag, må foretages ud fra to synspunkter, nemlig dels, om egentlige formforskrifter er tilsidesat, og dels, om begrundelsen i den anfægtede retsakt er utilstrækkelig eller selvmodsigende.

Til det første punkt har sagsøgeren bemærket, at det i den skrivelse, som ledsagede den omtvistede beslutning, og som er dateret den 27. december 1985, anførtes, at Kommissionen havde vedtaget den nævnte beslutning den 20. december 1985. Heroverfor er det i selve beslutningen flere gange

2 — Domstolens oversættelse. O. a.

nævnt, at bøden er pålagt sagsøgeren den 27. december 1985. Da uvisheden med hensyn til datoer og frister ofte har skæbnesvangre følger for virksomhederne, må ganske det samme gøre sig gældende over for Kommissionen. Hvis beslutningen er truffet den 27. december, dvs. mellem jul og nytår, må man desuden rejse det spørgsmål, om bemyndigelsesreglerne virkelig er blevet overholdt. Sagsøgeren har desuden kritiseret, at der i indledningen til beslutningen henvises til den generelle beslutning nr. 2760/85 som hjemmel for sanktionen. Den nævnte beslutning trådte imidlertid i kraft i oktober 1985, mens den foreliggende sag vedrører første kvartal 1984. Følgelig må enten beslutning nr. 2760/85 være den foreliggende sag uvedkommende, og i så fald bør den ikke nævnes, eller også bør den anvendes i den foreliggende sag, og sagsøgeren skal da tildeles de tillægskvoter, der er fastsat i den nævnte beslutning.

Sagsøgeren har desuden understreget, at der i begrundelsen i den omtvistede beslutning hverken er omtalt de tildelte produktionskvoter eller den matematiske beregning, som Kommissionen har lagt til grund ved konstateringen af den hævdede overskridelse. Beslutningen indeholder heller ikke konkrete henvisninger til de udokumenterede oplysninger, hvorefter sagsøgeren har overskredet produktionskvoterne for fjerde kvartal 1983, ligesom den tillægskvote på 1 491 tons, sagsøgeren først i januar 1984 blev tildelt, bør medregnes i det foregående kvartal. Når en beslutning er meddelt, bør denne i sig selv være tilstrækkelig klar. Det er således ikke nok, at en virksomhed ud fra de oplysninger, den har, selv kan rekonstruere de faktiske omstændigheder og det ræsonnement, Kommissionen må antages at have anlagt med henblik på at specificere sit krav (jfr. dom af 13. juni 1958, Meroni & Co. mod Den Høje Myndighed, sag 9/56, Sml. 1954-1964, s. 55).

2. *Kommissionen* har først forklaret, at den omtvistede beslutning blev vedtaget den 20. december 1985 (som angivet i meddelelsen i EFT C 347 af 31.12.1985), og at der i den kopi, der er tilstillet sagsøgeren, udelukkende er tale om en skrivefejl, der ikke påvirker retsaktens materielle indhold. I den foreliggende sag har fejlen i øvrigt ikke kunnet medføre nogen problemer for sagsøgeren, idet søgsmålsfristerne ikke begynder at løbe fra den dato, hvor beslutningen vedtages, men fra den dato, da beslutningen meddeles adressaten, det vil i den foreliggende sag sige den 8. januar 1986. Kommissionen har dernæst understreget, at beslutning nr. 2760/85 udelukkende er omtalt i den omtvistede beslutning, fordi den er den seneste ændring af den generelle basisbeslutning nr. 234/84, som der henvises til i den anfægtede beslutning.

Med hensyn til begrundelsen i den anfægtede beslutning har Kommissionen anført, at omfanget af begrundelsespligten afhænger af arten af den pågældende retsakt og den sammenhæng, hvori den er vedtaget (jfr. dom af 28. marts 1984, Bertoli mod Kommissionen, sag 8/83, Sml. s. 1649). Ikke alene er beslutningen derfor i den foreliggende sag tilstrækkelig klar, men den procedure, der gik forud for beslutningen, indebar, at sagsøgeren kunne forstå begrundelsen for beslutningen, og at Domstolen kan udøve sin prøvelsesret. Således er sagsøgeren ikke alene i besiddelse af skrivelsen af 14. februar 1984, hvori Kommissionen meddelte sagsøgeren produktionskvoterne for første kvartal 1984, men også af skrivelsen af 27. november 1984, hvori Kommissionen i henhold til EKSF-traktatens artikel 36 gav sagsøgeren meddelelse om sine klagepunkter, ligesom sagsøgeren modtog referatet af mødet den 26. april 1985, hvorunder parterne diskuterede spørgsmålet. Endelig er der ikke overensstemmelse mellem sagsøgerens argument om det manglende bevis for overskridelsen af produktionskvoterne for

fjerde kvartal 1983 og den omstændighed, at sagsøgeren ikke anfægtede den bøde, selskabet blev pålagt ved beslutning af 18. juni 1985 netop for den pågældende overskridelse.

B — *Tilsidesættelse af traktaten og dennes gennemførelsesbestemmelser*

1. Ifølge *sagsøgeren* er der reelt tale om to forskellige tilsidesættelser:

a) En fejl i beregningen, idet Kommissionen ikke har taget hensyn til alle de kvoter, der tilkom sagsøgeren i den pågældende periode.

b) Uberettiget bødepålæggelse, idet Kommissionen gentagne gange ikke har opfyldt sine forpligtelser.

a) For så vidt angår den første del af anbringendet har sagsøgeren anført, at Kommissionen ved skrivelse af 29. september 1983, som sagsøgeren modtog den 9. januar 1984, først anerkendte, at udførslen af specialprodukter til Sovjetunionen var en usædvanlig ordre, og derefter tildelte sagsøgeren en yderligere produktionskvote på 1 491 tons. Selv om skrivelsen havde indeholdt oplysninger om, at de nævnte transaktioner vedrørte fjerde kvartal 1983, havde sagsøgeren fuldt ud ret til at overføre den pågældende mængde til første kvartal 1984, idet det er ukorrekt, når det i den anfægtede beslutning hedder, at skrivelsen »er kommet frem i slutningen af det kvartal, skrivelsen vedrører«. Det kan heller ikke tillægges vægt, at Kommissionen i den pågældende beslutning har hævdet, at de 1 491 tons har haft til formål at »udligne de mængder, (sagsøgeren) allerede havde fremstillet i fjerde kvartal 1983«; den pågældende transaktion er overhovedet ikke nævnt i bødebeslutningen af 18. juni 1985. De nævnte 1 491 tons burde følgelig medregnes i første kvartal 1984. Når Kommissionen i slutningen af december 1983 havde anset profilerne bestemt til USSR for specialprodukter, der kunne give ret til tillægskvoter, er det desuden uforståeligt, at det samme ikke er tilfældet på nuværende tidspunkt, og derfor også, at Kommissionen ikke imødekom anmodningen af 19. marts 1984, hvori sagsøgeren ønskede bekræftet, at en ordre på 1 428 tons specialprofiler til det sovjetiske marked, der skulle fremstilles og leveres i løbet af første kvartal 1984, ikke skulle betragtes som værende omfattet af kvotesystemet. Selv om Domstolen måtte tiltræde Kommissionens synspunkt, hvorefter de nævnte specialprofiler er omfattet af kvotesystemet, er Kommissionen alligevel forpligtet til at tildele en tillægskvote, således som den med henvisning til artikel 10, stk. 2, i den generelle beslutning nr. 234/84 anerkendte i skrivelsen af 22. maj 1984. Såfremt der tages hensyn til de 1 491 tons og de nævnte 1 428 tons, og der tages højde for overskridelsestolerancen i henhold til artikel 11 i beslutning nr. 234/84, når man mere eller mindre frem til den omtvistede mængde. I betragtning af Kommissionens faste praksis, hvorefter den ikke bødefælder virksomheder for beskedne overskridelser, må sagsøgeren derfor antages at have ført bevis for den påberåbte tilsidesættelse.

b) Med hensyn til den anden del af anbringendet har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionen har vedtaget den omtvistede beslutning rent »automatisk« uden at have foretaget en tilbundsgående undersøgelse af virksomhedens forhold. Den uvished og de undladelser fra Kommissionens side, som Kommissionen udtrykkeligt erkendte i den anfægtede beslutning, bør ikke alene føre til en nedsættelse af bøden; en sådan optræden kan nemlig, når den som i den foreliggende

sag fortsætter på ubestemt tid udover det pågældende kvartal, medføre, at virksomhederne eventuelt begår fejl, hvorfor de har et egentligt krav på ikke at blive forfulgt. Den omtvistede beslutning må derfor annulleres.

2. a) *Kommissionen* har først anført, at det i skrivelsen af 29. december 1983 udtrykkeligt anførtes, at de 1 491 tons var tildelt for fjerde kvartal 1983, og dernæst, at Kommissionen har taget hensyn til den pågældende tillægskvote ved beregningen af overskridelserne i det pågældende kvartal, hvilket netop bevirkede, at overskridelsen for produkter i gruppe VI blev mindre. Kommissionen har desuden anført, at der intet selvmodsigende er med hensyn til dens synspunkt vedrørende de 1 428 tons bestemt til det sovjetiske marked. På sagsøgerens udtrykkelige anmodning fastslog Kommissionen i skrivelsen af 29. december 1983, at betingelserne i artikel 14 c i den generelle beslutning nr. 2177/83 var opfyldt, og at sagsøgeren derfor kunne tildeles en tillægsproduktionskvote på 1 491 tons for fjerde kvartal 1983. Derimod var den mængde på 1 428 tons, sagsøgeren omtalte i sin skrivelse af 19. marts 1984, i forhold til de kvoter, sagsøgeren var tildelt, for beskeden til at kunne udløse retsvirkningen i henhold til artikel 14 c; tilsvarende bestemmer artikel 10, stk. 2, i beslutning nr. 234/84 udelukkende, at Kommissionen kan — og ikke skal — tildele tillægskvoter, hvis virksomheden opfylder nærmere angivne betingelser, og den omstændighed, at de pågældende produkter er specialprodukter, kan ikke medføre, at de falder uden for anvendelsesområdet for enhver fællesskabsretlig bestemmelse, som hævdet af sagsøgeren i skrivelsen af 19. marts 1984. Endelig har Kommissionen påpeget, at sagsøgeren i den nævnte skrivelse oplyste, at de nævnte produkter forventedes leveret i andet kvartal 1984. Under de omstændigheder må den pågældende ordre være uden nogen betydning for sagsøgerens kvote for første kvartal 1984, hvilket ligeledes gendriver sagsøgerens argument, hvorefter man praktisk taget ville nå frem til en udligning af den overskridelse for første kvartal 1984, som sagen her vedrører, hvis man henførte de 1 428 tons og de 1 491 tons til første kvartal 1984.

b) Endelig har Kommissionen bestridt den anden del af sagsøgerens anbringende. Det, som efter sagsøgerens opfattelse er udtryk for en ren automatisk beslutningstagen, er blot den normale og ofte anvendte formulering i alle sanktionsbeslutninger. I den foreliggende sag er den sagsøgende virksomhed i virkeligheden blevet bedre behandlet, end den havde krav på, idet begrundelsen i den omtvistede beslutning indeholder et afsnit, hvori den over for sagsøgeren anvendte bødesats nedsættes to gange, dvs. i to på hinanden følgende kvartaler, alene på grund af en undladelse fra Kommissionens side.

C — *Særlige omstændigheder*

1. *Sagsøgeren* har anført, at såfremt de ovenfor anførte anbringender ikke måtte føre til, at den anfægtede beslutning annulleres, må der tages hensyn til dem i den forstand, at der bevisligt er tale om særlige omstændigheder, dvs. omstændigheder, der kan berettige til, at bøden nedsættes til et symbolsk beløb.

Den sagsøgende virksomhed har i den forbindelse også henvist til de skuffende resultater, den har haft i årevis. I 1983 set under ét var der således mere end 8 000 tons af de samlede produktionskvoter, som sagsøgeren ikke kunne udnytte. Billighedshensyn må tilsige, at der — inden en virksomhed pålægges alvorlige sanktioner for påståede overskridelser — tages hensyn til de virkninger, virksomhedens adfærd har haft på ordningen som helhed, ligesom der også må tages

hensyn til, at Kommissionen selv har lagt uvished og selvmodsigelser for dagen ved afslutningen af de kvartalsmæssige oversigter.

2. *Kommissionen* har på det punkt blot fastslået, at hvis der virkelig foreligger særlige omstændigheder, kan der tages hensyn hertil, når bøden skal betales, forudsat at sagsøgeren anmoder Kommissionen herom.

O. Due
Refererende dommer